

КРАЙ В ЕПОХУ ДИКТАТУР

*Вадим Золотарьов (м. Харків),
кандидат технічних наук, доцент Харківського національ-
ного університету радіоелектроніки,*

*Олег Бажан (м. Київ),
кандидат історичних наук, старший науковий співробіт-
ник відділу історичної регіоналістики Інституту історії
України НАН України*

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА ПЕРШОГО СЕКРЕТАРЯ ОДЕСЬКОГО ОБКОМУ КПУ ГРИГОРІЯ ТЕЛЄШЕВА

У часи «великого терору» в Україні була проведена ротація кадрового складу республіканських, крайових, обласних комітетів правлячої комуністичної партії. Як стверджує дослідник Валерій Васильєв, партійно-радянська управлінська вертикаль в Українській РСР опинилися у паралізованому стані [1. 177]. На січень 1938 р. з 82 завідувачів відділів обкомів партії працювала 31 особа, з 577 перших секретарів райкомів та міськкомів не було 82 особи, других секретарів – 108 осіб, третіх секретарів – 188 осіб [2. 34].

«Чистка» партійного активу не минула й Одеську область. У 1937-1938 рр. у Одесі відбулася зміна чотирьох партійних керівників: Є. І. Вегера, Д. М. Євтушенка, М. І. Кондакова, Г. Г. Телешева. Обрання на посаду першого секретаря Одеського обкому і міськкому КП(б)У у травні 1938 р. капітана держбезпеки Григорія Галактіоновича Телешева було яскравим свідченням конгеніальності партійних та карально-репресивних органів. Автори статті ставлять за мету відтворити життєвий шлях та охарактеризувати стиль керівництва Г. Г. Телешева важли-

вого лещатка у системі функціонування управлінської мережі на Одещині у добу «великого терору».

Григорій Галактіонович Телешев народився 12 березня 1902 р. у селі Кабанськ Селенгінського повіту Іркутської губернії. Його батько, Григорій Галактіонович, працював комірником і десятником на будівництві Круго-Байкальської залізниці. Мати, Ганна Терентіївна, дочка засланого робітника київського заводу «Арсенал» Скороходова, займалася господарством та виховувала синів Івана, Григорія, Миколу та дочку Олександрю. З 1912 р. Телешеві стали займатися сільським господарством, мали 3-4 десятини землі, одного коня та дві корови. Після закінчення у 1916 р. 3-х класів вищого початкового училища у Кабанську Григорій три роки працював на місцевих шкіряних заводах Едельмана та Вольфора (погоничем коней, підручним, посадчиком) та півроку на валяльному заводі Файнберга шаповалом. Крім того, для поліпшення родинного бюджету у 1918 – 1919 рр. займався спекуляцією та перепродажем спиртних напоїв і сигарет, вивезених із Верхне-Удинська (нині Улан-Уде).

У грудні 1919 р. Григорій вступає до 1-го Кударинського прикордонного загону, після встановлення радянської влади працює журналістом у Селенгінській повітській міліції. У 1920 р. вступає до лав РКП(б). Хто знає, як би склалася його подальша доля, якби у їхній хаті не посилювався материн дядько Михайлов - голова повітового виконкому. Михайлов не тільки запобіг суду над Галактіоном Телешевим, який затримувався прикордонниками за контрабанду, а у січні 1921 р. посприяв призначенню Григорія комендантом у Селенгінське повітове політбюро (ЧК). На нове місце роботи до Григорія регулярно навідувалися батько з матір'ю, які поверталися до Кабанська з дефіцитними товарами - мануфактурою, шерстю, овчиною, шубами.

З серпня 1922 р. Г. Телешев служить співробітником для доручень повітового політбюро у м. Зима Іркутської губернії та бере участь у ліквідації збройних утворень Замосчикова, Донського, Семитрусова. У березні 1923 р. – січні 1927 р., працюючи начальником прикордонного поста у

Троїцькосавську та комендантом прикордонних ділянок 17-го прикордонного загону в Іркутській губернії, він особисто керував чекістсько-військовими операціями по ліквідації загонів білогвардійців, які нападали на радянські та монгольські терени з Китаю. Під час одного з таких боїв із вояками барона Унгерна на монгольсько-китайському кордоні Григорій був поранений. З лютого 1927 р. Г. Телешев навчається у Вищій прикордонній школі ОДПУ СРСР, після закінчення якої його посилають до 32-го Новоросійського прикордонного загону ОДПУ, де він служить комендантом Анапської (з 2 квітня 1928 р.) та Туапсінської (з грудня 1928 р.) прикордонних комендатур. Тут, як відзначалося в його особовій справі, він «викрив і керував ліквідацією Туапсінської філії контрреволюційної та шкідницької шпигунської організації у тресті «Грознафта», керував розробкою та ліквідацією монархічної організації «Церковників» у Туапсінському та Сочинському районах» [3. 21].

З жовтня 1929 р. Г. Телешев очолює Економічний відділ Чорноморського окружного відділу ДПУ і зосереджується на проведенні «куркульської операції». Зі службової характеристики довідуємося: «В процесі роботи т. Телешев виявив максимум чекістської витримки, завдяки чому операція по одному із крупних районів пройшла без якихось ексцесів, хоча підстави до цього були. Тов. Телешев легко справився з веденням державних справ по вилученню, своїм піднесенням і енергією підняв працездатність своєї групи, завдяки чому одним із перших закінчив операцію, яка не викликала непорозумінь» та «у 1930 – 1931 рр. безпосередньо керував розробкою та ліквідацією Чорноморської філії контрреволюційної організації «ТКП», ліквідував організацію лісових спеціалістів Чорномор'я» [3. 34,36].

З 2 лютого 1933 р. Г. Телешев очолює 2-й відділок Економічного відділу повпредства ОДПУ СРСР по Північно-Кавказькому краю у Ростові-на-Дону та бере участь у ліквідації «контрреволюційної організації у Зернотресті та Крайтрактортресті (справа «Конденсатор»)» [3. 36]. Того ж року повпред ОДПУ по ПКК Ю. Г. Євдокимов порушив клопотання про нагородження Г. Телешева орденом Чер-

воної Зірки, але московське керівництво вирішило, що заслуги Григорія Галактіоновича і так оцінені досить високо – на честь п'ятнадцятиріччя органів комуністичної держбезпеки він отримав знак «Почесний працівник ВЧК-ДПУ», ще раніше почесну бойову зброю (маузер) від Колегії ОДПУ СРСР.

У січні 1934 р. Північно-Кавказький край був поділений на два: Азово-Чорноморський (з центром у Ростові-на-Дону) та Північно-Кавказький (з центром у П'ятигорську). Першим секретарем Північно-Кавказького крайкому ВКП(б) був призначений Ю. Г. Євдокимов, який забрав з собою найкращих чекістів. Був серед них і Г. Телешев, який 14 січня 1934 р. був затверджений заступником начальника Економічного відділу повпредства ОДПУ В. Ф. Дементьєва. Оцінюючи його роботу на цій посаді, начальник крайового УНКВС І. Я. Дагін писав 11 липня 1936 р.: «Роботу по лінії економічного відділу засвоїв добре, але більше кваліфікувався по обслуговуванню сільського господарства... Агентурну роботу знає добре, сам вербував, керує цінною агентурою. Брав участь і особисто вів крупні агентурні розробки по викриттю організованого шкідництва у сільському господарстві краю та інших галузях народного господарства, за що неодноразово заохочувався. Керувати апаратом може, вимогливий до підлеглих. Може служити прикладом ретельності та дисциплінованості. Наполегливий у проведенні прийнятих рішень. Як недолік, слід вказати на деяку грубість, яку іноді проявляє до підлеглих... Неодноразово виконував відповідальні оперативні доручення (виселення куркульства, перевірка агентури в районах, допомога в оперативній роботі місцевим апаратам і т.п.), з яким завжди справлявся добре. Зараз має прикріплену агентуру, з якою працює систематично» [З. 49].

Після призначення В. Ф. Дементьєва начальником УНКВС по Чечено-Інгушській АРСР І. Я. Дагін провів 16 серпня 1936 р. старшого лейтенанта державної безпеки Г. Телешева на посаду начальника економічного відділу крайового управління та порушив питання про дострокове надання йому звання капітана державної безпеки. На Луб'янці проти цього не

заперечували, і на день чекіста, 20 грудня 1936 р., на петлицях Григорія Галактіоновича з'явилася третя срібна зірочка.

З початком злету північнокавказького клану «пташенята гнізда Євдокимова» стали швидко розлітатися по країні. 7 квітня 1937 р. новим начальником УНКВС Сталінградської області став М. Г. Раєв, який перед цим працював заступником начальника північнокавказького управління. Разом з ним перебрався до Сталінграду і Г. Телешев та 15 квітня очолив 3-й (контррозвідувальний) відділ УНКВС. Григорій Галактіонович хутко взявся за справу і вже 11 червня 1937 р. «за самовіддане та зразкове виконання завдань уряду» він був нагороджений орденом Червоної Зірки. Тим же указом отримали високі урядові нагороди ще чотирнадцять північнокавказьких чекістів (зокрема І. Я. Дагін та М. Г. Раєв – ордени Леніна, В. Ф. Дементьєв – орден Червоної Зірки) [4]. У вересні 1937 р. Г. Телешев перекидають на Північ. Буквально декілька тижнів він пропрацював на посаді заступника начальника УНКВС по Архангельській області. Зміна адміністративно-територіального устрою в СРСР внесла корективи у кар'єру Г. Телешева. 27 вересня 1937 р. із частин Воронежської та Курської областей була організована Тамбовська область, і через чотири дні Г. Телешев був призначений начальником управління НКВС нової адміністративно-територіальної одиниці РРФСР.

Про роботу Г. Телешева у Тамбові красномовно свідчить такий факт: з жовтня 1937 р. по січень 1938 р. в області було репресовано понад 5000 тисяч чоловік, тоді як у серпні-жовтні 1937 р. у тих районах, з яких вона була створена, заарештували «лише» 1651 чоловік [3. 268]. Такі виробничі успіхи були досягнуті за допомогою прогресивного методу «корегування протоколів допиту», яким особисто займалися Г. Телешев та його заступник М. І. Малигін, «які культивували незаконні методи та викривлення у слідстві» [5. 61].

На початку березня 1938 р. Г. Телешев був направлений в Україну, де новий нарком внутрішніх справ О. І. Успенський за п'ять днів змінив усіх без винятку начальників

обласних УНКВС республіки: начальник УНКВС по Одеській області комбриг М. М. Федоров був призначений начальником УНКВС по Київській області; начальник УНКВС по Красноярському краю капітан державної безпеки Д. Д. Гречухін - начальником УНКВС по Одеській області; заступник наркома внутрішніх справ Білоруської РСР майор державної безпеки І. О. Жабрєв - начальником УНКВС по Кам'янець-Подільській області; начальник відділку 6-го (транспортного) відділу ГУДБ НКВС СРСР капітан державної безпеки Г. М. Вяткін - начальником УНКВС по Житомирській області; начальник УНКВС по Челябінській області майор державної безпеки П. В. Чистов - начальником УНКВС по Донецькій області; заступник начальника відділку 4-го (секретно-політичного) відділу ГУДБ НКВС СРСР капітан державної безпеки О. І. Єгоров - начальником УНКВС по Чернігівській області; начальник УНКВС по Воронежській області майор державної безпеки П. А. Коркін - начальником УНКВС по Дніпропетровській області; начальник 4-го відділу УДБ УНКВС Київської області капітан державної безпеки О. О. Волков - начальником УНКВС по Полтавській області; заступник начальника УНКВС по Рязанській області капітан державної безпеки П. В. Карамішев - начальником УНКВС по Миколаївській області; заступник начальника 3 відділу УДБ УНКВС по Ленінградській області капітан державної безпеки І. М. Корабльов - начальником УНКВС по Вінницькій області.

До Харкова Г. Телешев прибув 16 березня 1938 р. Разом з ним із Тамбова приїхали молодші лейтенанти державної безпеки С. Ф. Москальов, призначений інспектором при начальнику УНКВС, та В. Я. Рибалкін, призначений помічником начальника 3-го відділу. Невдовзі на посаду помічника начальника 2-го відділу прибув з Києва ще один північнокавказький чекіст - сержант державної безпеки М. Ф. Донської.

Взагалі кадрове питання стояло перед Г. Телешевим дуже гостро, оскільки більш-менш кваліфікованих співробітників катастрофічно не вистачало. Так, наприклад, у

2-му (польському) відділку 3-го відділу для слідства у справах понад 200 арештованих було лише 5 співробітників. Оперативною технікою займалася одна оперуповноважена М. Д. Сисоєва, яка просто фізично не справлялася з роботою по обліку. За таких обставин начальник УНКВС наказав виконуючому обов'язки начальника 3-го відділу старшому лейтенанту державної безпеки П. Й. Барбарову створити у 2-му відділку групу з 15 слідчих. Але звідки їх було брати? На оперативну техніку посадили «цілком малограмотного» пожежника та інспектора відділу актів громадянського стану. На слідчу роботу мобілізували «малограмотних» курсантів прикордонного училища, техніків-інтендантів та обліковців. Замість запланованих 15 слідчих постійно працювали 8-9 чоловік, яких до того ж постійно змінювали. До того ж заступник начальника 2-го відділку 3-го відділу сержант державної безпеки Ш. І. Бреннер «за неодноразовий сон під час роботи з заарештованими» був відлучений від слідства [6. 8 - 9].

Не краща ситуація була і в інших підрозділах. Тому не дивно, що 1 квітня по партійній мобілізації на постійну роботу в УНКВС були направлені 10 чоловік, які відразу отримали посади начальників відділків та помічників начальників відділків [7]. Через чотири дні до Харкова прибув новий заступник начальника УНКВС старший лейтенант державної безпеки Д. А. Перцов, який за наказом Г. Г. Телешева очолив спеціальну слідчу групу по справам заарештованих чекістів. Останніх з кожним днем ставало все більше і більше. За грати потрапили: колишній начальник Чугуївського райвідділу НКВС старший лейтенант державної безпеки Є. Д. Глебов, начальник 2 відділку 5 відділу старший лейтенант державної безпеки З. І. Щегольєвський, оперуповноважений 4-го відділу лейтенант державної безпеки С. М. Бурлаков, начальник відділку ОВ танкової бригади БТ-7 старший лейтенант державної безпеки І. Н. Пташинський, начальник відділку 5 відділу лейтенант державної безпеки О. О. Пандорін, начальник ОВ змішаної авіаційної бригади лейтенант державної безпеки Й. А. Крульфельд, полковий оперуповноважений 5-го відділу сержант державної безпеки

ки Б. Е. Сандлер, начальник адміністративного відділу харківської школи НКВС Ф. Я. Маурін, співробітниця УДБ УНКВС В. К. Гончаренко і М. А. Кауке та ін. Заступником слідчої групи був призначений лейтенант державної безпеки І. І. Крюков, який разом із Д. А. Перцовим відразу почав мордувати своїх колишніх товаришів по службі. У Харкові Г. Телешев мав прислухатися до вказівок М. І. Єжова: «На Україні гуляють у підпіллі цілі антирадянські українські націоналістичні дивізії, створені Любченком (голова РНК УРСР, застрелився 31 серпня 1938 р. – Авт.) та Балицьким, потрібно їхати та громити ці загони», та настанов О. І. Успенського: «75-80% українців є буржуазними націоналістами... всі німці та поляки, що проживають на теренах УРСР є шпигунами та диверсантами» [8. 215].

Пізніше начальник 2-го (польського) відділку 3 відділу УДБ УНКВС Харківської області лейтенант державної безпеки Рафаїл Наумович Айзенберг свідчив, що «за вказівкою Телешева посилено почала працювати трійка, на яку слідча група по польській контрреволюції повинна була щоденно подавати визначену кількість групових справ. Оскільки ця робота була настільки складна, темпи були великі, підсилена відповідальність за підбір справ, то Барбаров (начальник 3 відділу УДБ УНКВС Харківської обл. – Авт.) вважав за доцільне розвантажити мене від слідчої роботи для того, аби я особисто переглядав кожну справу перед трійкою, передопитував арештованих, складав обвинувальні висновки, довідки. Слідчі від складання обвинувальних висновків були звільнені. Трійка працювала з березня по 11 травня 1938 р.» [9].

Робота Г. Телешева у Харкові дістала високу оцінку не лише О. І. Успенського та М. І. Єжова, але і найвищого керівництва країни, яке вирішило перевести його на партійну роботу. 30 квітня Григорій Галактіонович виїхав з Харкова до ЦК КП(б)У і через кілька днів був призначений першим секретарем Одеського обкому та міськкому КП(б)У [10. 319].

Перехід чекістів на партійну роботу за часів «єжовщини» не був дивиною. Так Татарський обком ВКП(б) очолив

нарком внутрішніх справ Татарської АРСР капітан державної безпеки О. М. Алемасов, Свердловський - начальник УНКВС Омської області капітан державної безпеки К. М. Валухін, Краснодарський - начальник УНКВС Кіровської області капітан державної безпеки Л. П. Газов [11. 87, 124, 138]. На нашу думку, ці переходи були потрібні для посилення боротьби з «ворогами народу». Про це красномовно свідчить XIV з'їзд КП(б)У, який проходив 13 - 18 червня 1938 р. у Києві. Відкрив його перший секретар ЦК КП(б)У М. С. Хрущов, який докладно зупинився на боротьбі проти «ворогів народу», яка розгорнулася у республіці після XIII з'їзду Компартії України.

У свою чергу очільник Одеської області Г. Телешев подав делегатам з'їзду про те, яким чином відбувається «розгром ворогів народу» на півдні України (див. додаток). На з'їзді Г. Телешев був обраний членом ЦК та Оргбюро ЦК КП(б)У.

Свою роботою в Одесі Г. Телешев заслужив собі спокуту чекістських гріхів і після падіння М. І. Єжова зумів уціліти. З партійної роботи його усунули на початку 1939 р. і перевели на керівну господарську роботу.

З лютого 1939 р. Григорій Галактіонович обійняв посаду начальника Головолі Наркомату харчової промисловості СРСР; з листопада 1942 р. - керуючий Всесоюзним трестом будівельно-технічних досліджень наркомату харчової промисловості СРСР; з грудня 1946 р. - начальник відділу особливих поставок міністерства харчової промисловості СРСР; з травня 1947 р. - заступник міністра харчової промисловості Латвійської РСР; з лютого 1949 р. - начальник лісового відділу міністерства харчової промисловості СРСР. З березня 1953 р. - заступник начальника «Головрослинжирмасла» міністерства промисловості продовольчих товарів СРСР. З квітня 1954 р. - заступник начальника «Головпродпостачання» міністерства промисловості продовольчих товарів СРСР; з липня 1957 р. - начальник відділу тари та упаковки «Головхарчзбутсировини» при Держплані СРСР; з січня 1963 р. - начальник відділу тари та упаковки Союзголовахарчпромсировини при Держплані СРСР; з

січня 1963 – начальник відділу Союзголовахарчпромсилови-
ни при Раді народного господарства СРСР; з січня 1966 р. –
заступник начальника Головзбуту Міністерства харчової
промисловості СРСР; з серпня 1969 р. – старший інженер
Головзбуту міністерства харчової промисловості СРСР; з
червня 1970 р. – пенсіонер; з вересня 1971 р. – старший ін-
женер планово-виробничого відділу «Союзхарчтари»; з
жовтня 1972 р. – пенсіонер; з лютого 1973 р. – старший інже-
нер Всесоюзного науково-дослідного інституту винороб-
ства та виноградарства «Магарач»; з липня 1976 р. – пенсіо-
нер союзного значення. Помер у жовтні 1978 р. у Москві.

Література:

1. Васильєв В. Особливості репресій в управлінських структу-
рах УРСР в період «великого терору» (1937-1938 рр.) // Історія
України: маловідомі імена, події, факти. – 2007. – Вип. 34.

2. Политическое руководство Украины. 1938 - 1989/ Сост. В. Ю.
Васильев, Р. Ю. Подкур, Х. Куромия, Ю. И. Шаповал, А. Вайнер.
–М.: РОССПЭН, 2006.

3. Інформаційний центр Головного Управління внутрішніх
справ Московської області (далі - ІЦ ГУВС МО) – Відділ спецфон-
дів. – Особова справа 21752.

4. Правда. – 1937. – 12 июня.

5. Державний архів Управління ФСБ по Тамбовській області.
– Спр. 3908. – Т. 3.

6. Державний архів Управління СБУ Харківської області. – Спр.
01893.

7. Архів Управління МВС Харківської області. – Колекція доку-
ментів. – Наказ НКВС УРСР № 114 від 01.04.1938.

8. Лошицький О. Лабораторія // З архівів ВУЧК - ГПУ-НКВС-
КГБ. – 1998. – № 1 / 2.

9. Державний архів Управління СБУ Харківської області. – Спр.
01893.

10. Очерки истории Одесской областной партийной организа-
ции. – Одесса: Маяк, 1981.

11. Петров Н. В., Скоркин К. В. Кто руководил НКВД, 1934 -
1941: Справочник / О-во «Мемориал» и др.; Под ред. Н. Г. Охотина
и А. Б. Рогинского. - М.: Звенья, 1999.

ДОДАТОК

Виступ першого секретаря Одеського обкому
та міськкому КП(б)У на XIV з'їзді КП(б)У

м. Київ

13 червня 1938 р.

Тов. ТЕЛЕШЕВ - секретарь Одесского ОК КП(б)У.

Товарищи, Никита Сергеевич Хрущев в своем докладе указал, что только в последнее время на Украине начали по-настоящему, по-большевистскому выкорчевывать вражеские гнезда троцкистско-бухаринских, буржуазно-националистических и прочих бандитских выродков. Это, прежде всего, относится к Одесской области.

В Одесской областной партийной организации на протяжении ряда лет орудовали заклятые враги нашей партии и всего народа. Это они умышленно засоряли партийную организацию враждебными нашей партии элементами, это они расставляли на руководящие посты партийного, советского и хозяйственного аппарата троцкистско-бухаринские контрреволюционные кадры. И вот в результате такой расстановки на посту первого секретаря обкома КП(б)У совсем недавно очутился Кондаков – шпик двух иностранных разведок, Саложек – бывший второй секретарь обкома, подручный Кондакова – организатор вредительской диверсионной деятельности в области сельского хозяйства и заклятый враг народа – Гальченко – бывший председатель облисполкома.

Если к этому еще прибавить то, что из 10 заведующих отделами и секторами обкома 6 – тоже разоблачены и арестованы как враги, то становится совершенно ясным, что Одесская областная парторганизация была в руках заядлых врагов народа.

Городской комитет партии, городские райкомы и некоторые сельские райкомы также были поражены вражеской деятельностью.

Но враги просчитались. Областная партийная организация г. Одессы при помощи и под руководством Сталинского Центрального Комитета Всесоюзной Коммунистической Партии /большевиков/ и Центрального Комитета Коммунистической партии / большевиков/ Украины во главе с вер-

ным сталинцем тов. Хрущевым /Аплодисменты/, будучи безгранично преданной Великому делу Ленина-Сталина, беспощадно выкорчевывала и выкорчевывает вражеские гнезда, как бы они ни маскировались и под какую бы личину ни прятались. Этих презренных наймитов фашизма, большевики Одесской области, вооруженные указаниями товарища Сталина, разоблачат и уничтожат. /Аплодисменты/.

Особенности географического расположения Одесской области, как области пограничной, требуют от всей партийной организации еще большей бдительности, еще большей настороженности. Это обязывает нас крепить оборону наших границ, воспитывать у трудящегося населения ненависть к польским панам и немецким баронам и воспитывать эту ненависть не только для обороны, а и для сокрушительного удара по врагу, если он попытается напасть на нашу страну.

Стремясь разрушить оборону нашей родины, враги культивировали пораженческие настроения. Они говорили, что Одесса пограничный город и поэтому благоустраивать его и вновь строить ничего не нужно, потому что Одессе грозит непосредственная опасность нападения и что якобы Одессу защищать не будут, а сдадут Румынии и полякам при первом выстреле.

Только этим предательством объясняется то, что крупнейший портовой город Союза довели до такого положения, при котором городское хозяйство находится в полуразрушенном состоянии. И, в самом деле, обеспеченность электроэнергией не превышает 65% потребности города.

Включение одной трети города в Одессе считается нормальным явлением. А трамвай Одессы – это разбитое корыто, как по внешнему виду, так и по техническому состоянию.

С водоснабжением обстоит еще хуже. Единственным источником питания города водой является Днестр и все сооружения, старые и новые, построены непосредственно на границе, при этом совершенно открыто. Я уже не говорю о том, что количественно город обеспечивается водой в пределах только 70%. В то же время система артезианских колодцев совершенно заброшена и эти колодцы по существу умышленно разрушены.

Из всего этого вытекает необходимость быстрейшей ликвидации последствий вредительства в городском хозяйстве. Большевики Одесской области, при помощи ЦК коммунистической партии большевиков Украины, наведут порядки в городском хозяйстве гор. Одессы.

Враги все делали для этого, чтобы сорвать уборку урожая этого года. Вот вам конкретные факты: план ремонта комбайнов был умышленно занижен на 700 комбайнов. Этот заниженный план на 5 мая был выполнен только в пределах 11%, тогда как на это число другие области Украины имели выполнение плана до 50%.

Организацию автоколонн всячески срывали, разбазаривали и раскулачивали автомашины. 180 машин мы сейчас еще не можем найти, ищем эти машины.

Как мы ликвидируем последствия вредительства в подготовке к уборке... Ремонт комбайнов мы закончили, заканчиваем ремонт других уборочных машин. На полях Одесской области зреют прекрасные хлеба, и мы урожаем этого года встретим во всеоружии. Уберем своевременно и качественно, иначе быть не может.

Товарищи, в Одессе не только не разоблачали клеветников, но и поощряли их провокаторскую деятельность. Вот вам такой пример: есть в Одессе такой Жуковский, член партии. Этот Жуковский подал заявления на 270 чел. В этих заявлениях он делает разбивку на четыре категории. Первая категория - пишет: разоблачил 50 человек и список прилагает, хотя никакого отношения к разоблачению он не имел. Дальше вторая категория, - безусловные враги, но не репрессированные, идет список на 80 чел. Третья категория - враги, но требующие проверки /в зале смех/ и список идет 70 чел. Подозрительные люди, которые требуют проверки, и опять список - 30 чел.

Этот Жуковский терроризовал преданных коммунистов, клеветал на честных людей. Его не только не разоблачили, а поощряли его провокационную деятельность, потому что это было выгодно врагам, потому что это входило в их вражеские планы.

Такие Жуковские в Одесской парторганизации свили

себе гнезда, им сейчас наступаем крепко на языки и наступим еще крепче, чтобы зря языком не болтали, не провоцировали.

Товарищи, вновь избранные районные комитеты и областной комитет партии наведут большевистский порядок в Одесской области. Не дадим жить на свете, на советской земле врагам народа. С корнем вырвем всю эту мразь.

Одесская парторганизация была, есть и будет сплоченной вокруг Ленинско-Сталинской ЦК всесоюзной Коммунистической партии большевиков, вокруг великого Сталина /аплодисменты/.

ЦДАГО України. - Ф. 1.- Оп. 1.- Спр. 544. - Арк. 244-249.
Оригінал